

Po drugie, skarżąca twierdzi, iż zostało naruszone jej prawo do bycia wysłuchaną a po trzecie, iż art. 81 WE i art. 53 EOG zostały błędnie zastosowane jako że skarżąca została ukarana za naruszenie które nie miało miejsca. W szczególności podnosi ona, że wprowadzenie klauzuli terytorialnych nie powoduje, że miało miejsce naruszenie przepisów dotyczących konkurencji a klauzule te są niezbędne dla zapewnienia beneficjentom dobrego zarządzania ich prawami w państwie na terytorium którego działa każda spółka będąca stroną umowy. Ponadto skarżąca utrzymuje, iż Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich uznał, że klauzule dotyczące wyłączności terytorialnej w umowach o wzajemnym przedstawicielstwie nie naruszają przepisów odnoszących się do konkurencji.

Po czwarte skarżąca podnosi, iż zaskarżona decyzja nie uwzględnia faktu, że w prawie wspólnotowym własność intelektualna oraz dzieła umysłowe i utwory artystyczne różnią się od pozostałych dóbr i usług i zatem decyzja ta błędnie podporządkowuje okoliczności faktyczne będące przedmiotem sprawy przepisom mającym zastosowanie do tych dóbr i usług.

Po piąte skarżąca utrzymuje, iż Komisja naruszyła art. 151 WE, który ustanawia zasadę wyjątku o charakterze kulturalnym zgodnie, z którą Komisja musi przy przyjmowaniu jakichkolwiek uregulowań wziąć pod uwagę aspekty kulturalne mając za cel poszanowanie i promocję różnorodności kulturalnej Wspólnoty

Po szóste skarżąca podnosi, że brak analizy odnoszącej się do istnienia odpowiedzialności w ramach badania podnoszonego naruszenia art. 81 WE stanowi błędne zastosowanie przepisu prawa i oczywiście brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Po siódme skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności jako że europejskie spółki zajmujące się zarządzaniem prawami własności intelektualnej charakteryzują się różnymi wielkościami a także zasadę bezstronności jako że została ona przyjęta w następstwie nieprawidłowo prowadzonego postępowania poprzedzającego wniesienie skargi. Ponadto skarżąca podnosi, że decyzja jest niezrozumiała i nielogiczna ze względu na występujące w niej poważne sprzeczności. Co więcej zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja sprawiając błędne wrażenie zmierzania do celu wprowadzenia ułatwień w uzyskiwaniu licencji na używanie muzyki drogą kablową, za pośrednictwem satelity czy Internetu w rzeczywistości ma za cel doprowadzenie do wzajemnej eliminacji spółek zajmujących się zarządzaniem prawami własności intelektualnej poprzez zakłócenie zdrowych mechanizmów konkurencyjnych, wprowadzenie niejednakowych warunków rynkowych i stworzenie nieuniknionych konfliktów między wspomnianymi spółkami. Wreszcie zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja dokonuje w sposób bezpośredni nieprawidłowej wykładni dyrektywy 93/83/EWG⁽¹⁾ i stoi w sprzeczności z konwencją berneńską dotyczącą własności intelektualnej, do której Unia przystąpiła.

(¹) Dyrektywa Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową (Dz. U. L 248 s. 15).

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2008 r. — Clearwire Corporation przeciwko OHIM (CLEARWIFI)

(Sprawa T-399/08)

(2008/C 301/86)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Clearwire Corporation (Kirkland, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: G. Konrad, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 czerwca 2008 r. w sprawie R 706/2008-1; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „CLEARWIFI” dla usług z klasy 38 — międzynarodowa rejestracja nr W00 934 594

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit b) i c) rozporządzenia Rady nr 40/94 z uwagi na to, iż podstawy odmowy rejestracji, na które powołała się Izba Odwoławcza nie stanowią przeszkody dla rejestracji.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2008 r. — Enercon przeciwko OHIM — BP (ENERCON)

(Sprawa T-400/08)

(2008/C 301/87)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Enercon GmbH (Aurich, Niemcy) (przedstawiciel: R. Böhm, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: BP plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 lipca 2008 r. w sprawie R 957/2006-4, w zakresie w jakim oddala się nią odwołanie wniesione przez stronę skarżącą od decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 26 maja 2006 r. orzekającej w sprawie sprzeciwu nr B 760 605, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ENERCON” dla towarów z klas 1, 2 i 4

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: BP plc

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowa rejestracja nr 137 828 słownego znaku towarowego „ENERGOL” dla towarów z klasy 1 i 4

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu z wyjątkiem towarów, które uznano za niepodobne

Decyzja Izby Odwoławczej: odrzucenie odwołania w odniesieniu do towarów, które uznano za niepodobne i oddalenie odwołania w pozostałym zakresie oddalenie

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 z uwagi na to, iż Izba Odwoławcza błędnie ustaliła, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących ze sobą znaków towarowych

Skarga wniesiona w dniu 20 września 2008 r. — Fluorsid i Minmet przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-404/08)

(2008/C 301/88)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Fluorsid SpA (Assemini, Włochy) i Minmet Co. (Lozanna, Szwajcaria) (przedstawiciele: L. Vasques i F. Perego, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2008) 3043 z dnia 25 czerwca 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG, sprawa COMP/39.180 — Fluorek Glinu, podanej do wiadomości spółek Fluorsid i Minmet odpowiednio w dniu 11 lipca 2008 r. i w dniu 9 lipca 2008 r., lub, tytułem ewentualnym, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na Minmet i Fluorsid w ramach tej decyzji na podstawie art. 44 § 2 regulaminu Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząc niniejszą skargę, spółki Fluorsid i Minmet mają za cel podważenie decyzji, w drodze której Komisja Europejska stwierdziła naruszenie art. 81 ust. 1 traktatu i art. 53 ust. 1 porozumienia EOG, i, w konsekwencji, nałożyła na nie grzywnę w wysokości 1 600 000 (milion sześciuset tysięcy) EUR, za którą spółki te odpowiadają solidarnie.

Swe żądania skarżące opierają na następujących zarzutach:

- braku dowodów wskazujących na ewentualne naruszenie porozumienia EOG i art. 81 traktatu; w tym kontekście skarżące podkreślają, iż nie można było założyć, że cztery małe przedsiębiorstwa, z których jedno nawet nie prowadziło w 2000 r. sprzedaży na obszarze EOG, mogłyby — choćby w oderwaniu od realiów rynku — same narzucić ceny wielkim producentom aluminium (zwanym także „hutami”) na rynku, na którym decydujący wpływ na ceny ma podaż, a nie popyt;
- naruszeniu obowiązku uzasadnienia w zakresie dotyczącym dowodów na bezprawne zachowanie stanowiącym naruszenie art. 253 traktatu i art. 2 rozporządzenia 1/2003 i polegającym na potajemnej zmianie zarzucanego naruszenia, w celu wprowadzenia ułatwień dla Komisji w zakresie spoczywającego na niej ciężaru dowodu; skarżące podnoszą w tym kontekście, że Komisja była w stanie uzyskać dowody wskazujące jedynie na wymianę informacji między konkurentami, a nie na zawieranie wprowadzających ograniczenia na rynku porozumień. Taka zmiana przedmiotu bezprawnego zachowania była korzystna dla Komisji, która mogła powołać się — zdaniem skarżących niesłusznie — na mechanizmy *per se rule* przewidziane dla *hard core restrictions*, ułatwiając sobie w ten sposób przeprowadzenie dowodzenia w sprawie, a także stwarzając możliwość pominięcia faktu, iż zarzucane czyny nie wywołały żadnych skutków na rynku.
- naruszeniu nie tylko art. 253 i art. 173 traktatu, ale także art. 27 rozporządzenia 1/2003 oraz prawa do obrony w zakresie w jakim, ze względu na brak uwzględnienia w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów wniosku o wzięcie pod uwagę współpracy (leniency) ze strony spółki Fluorsid, Komisja przeprowadziła niektóre czynności dochodzeniowe i włączyła niektóre dokumenty do akt postępowania już po wydaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów oraz zarzuciła w końcowej decyzji bezprawne zachowanie inne niż to, które było przedmiotem pisma w sprawie przedstawienia zarzutów (naruszenie o charakterze ciągłym oraz czyn bezprawny trwający 6 miesięcy).